

en Sindsygeanstalt, som foreløbig skulde være indrettet til 400, men kunne udvides til 700. Den meget betydelige Udgift, som en saadan Sindsygeanstalt vil foraarsage, fremkalder naturlig Spørgsmaalet om, hvorledes der i det Hele i Fremtiden skal forholdes med disse Udgifter. Forslaget gik ud paa, at der med den nye Anstalt skulde forholdes i saa Henseende paa samme Maade som med Viborg Sindsygeanstalt, nemlig at Udgiften dertil lignedes for hele Landet, medens som bekendt Udgifterne til Sindsygeanstalten i Aarhus kun lignes paa Nørrejylland og Udgifterne til Anstalten ved Dringe kun paa Østifterne. Da det imidlertid var mig klart, at dette Spørgsmaal vilde blive reist, har jeg allerede for længere Tid tilbage under de Overveielser, der gik forud for dette Lovforslag, opfordret Kjøbenhavns Magistrat til at udtale sig om, hvorledes den mente, at Kommunens Forordninger maatte stille sig i Tilfælde af, at samtlige Udgifter til Sindsygepleien gik over til Staten. Den praktiske Bankelighed ved en saadan Forandring er nemlig Opgjørelsen af det Mellemværende, der i saa Henseende vil opstaa med Kjøbenhavn, som jo hidtil for sine egne Midler har anskaffet sig og for sine egne Midler underholder en Sindsygeanstalt, der for Tiden er saaledes udvidet, at den er tilstrækkelig til Behovet i den nærmeste Fremtid. Det vil derfor ikke med Billighed kunne fordres af Kjøbenhavn, at deene Stad skal begynde med at deltage i Udgifterne til at skaffe det øvrige Land en Anstalt, som kun vil bevirke, at det øvrige Land, naar den er opført, kommer paa lige Fod med Kjøbenhavn. Dette Mellemværende, som forøvrigt vistnok vil blive temmelig indviklet og give Anledning til ikke saa Forhandlinger, maa ordnes forud for eller i Forbindelse med, at den her omtalte Lov iværksættes. Jeg kan derfor overfor disse Bemærkninger indskrænke mig til at henvise hertil, idet jeg iøvrigt bemærker, at der vist ikke fra nogen Side, ialtfald ikke fra Regjeringens Side, og jeg kan heller ikke tro fra det andet Things Side, findes noget Principielt at erindre imod, at Udgifterne til Sindsygeanstalterne gaa over til Statskassen.

Blom: Den høitærede Krigs- og Marineminister anførte som en Forklaring af, at der ikke var bevilget en Sum af 224,000 Kr. til Fortækning af Krudtmagasinerne paa Kjøbenhavns Søbefæstning, at det iaar var første Gang, at den Sum var bleven forlangt. Jeg maa dertil bemærke, at det forekommer mig, at naar Rigsdagen har havt dette Forslag liggende for sig i godt og

vel $\frac{1}{2}$ Aar, maatte der egentlig have været tilstrækkelig Tid til at bestemme sig til en saa selvfølgelig Ting som den, at naar man har Krudtmagasiner, der ikke ere stufaste, maa man sørge for at gjøre dem stufaste. En anden Bemærkning, jeg vilde gjøre, er den, at denne Forklaring om, at Forslag om Bevillingen første Gang er kommet frem iaar, ialtfald ikke gjælder med Hensyn til den forlangte Bevilling af 475,000 Kr. til at anskaffe 15 Centimeters Kanoner til Søbefæstningen. Denne Bevilling har, hvis jeg mindes ret, været begjæret 3 Gange før. Det er uden al Tvivl 4de Gang, den nu forlanges af Ministeriet. De tre foregaaende Gange blev der som Grund til ikke at bevilge angivet, at nu skulde man jo købe disse 14 Tommers Kanoner til Søbefæstningen, og for de vare kjøbt og betalte, vilde man ikke bevilge Yderligere til Kanoner paa Søforterne. Nu ere de 6 Kanoner kjøbt; de ere ude paa Forterne, og Pengene ere betalte for dem, saa at endog denne Skingrund for at negte de 11 15 Centimeters Kanoner mangler.

Kayser: Den ærede 2den Landssthingsmand for 8de Kredts (Breinholt) bemærkede, at der efter hans Mening var en stærk Modsetning tilstede imellem de Udtalelser, Udvalget havde fremsat om forskellige Punkter, og den endelige Stilling, hvortil det var kommet, men ved at gjenne læse Betænkningen vil man dog se, at dette beror paa en Misforstaaelse. Han mente, at efter de Bemærkninger, som vare gjorte, maatte man ikke kunne komme til den Indstilling, som Udvalget var kommet til. Det forekommer mig dog — og jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret deri — at man nok er berettiget til at gjøre Indvendinger mod enkelte Dele af Lovforslaget — det gjælder alle om Love og navnlig om Finantsloven — uden nødvendigvis at komme til Beslutning om at ville stille Forordninger dertil. Det ærede Medlem sagde endvidere, at efterat Forhandlingerne vare tilendebragte igaar over det Afslut, der forelaa, kom han ogsaa til den Erkjendelse, at der var nærmere Overensstemmelse derimellem; thi Indvendingerne bleve efterhaanden saa smaa, at han godt kunde se, man desuagtet kunde komme til Enighed. Nu hørte jeg ikke, at Udvalgets Ordfører sagde Noget, hvorved disse Bemærkninger reduceredes, og det forekommer mig derfor, at ved Forhandlingernes Slutning maa disse Anker — de være store eller smaa, de være berettigede eller ikke — affurat have forekommet det ærede Medlem, som før Forhandlingerne